

Тетяна Олександрівна КОРНІЄНКО,
начальник відділу Департаменту стратегії розвитку зв'язку
Адміністрації Державної служби спеціального зв'язку
та захисту інформації України (м. Київ),
вул. Солом'янська, 13, Київ, 03680,
tanya_tks@mail.ru

УДК 351

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ: ДЕЯКІ ТЕРМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ

Проаналізовано існуючі дефініції термінів “регулювання” і “державне регулювання”, які є родовими поняттями терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій”. У результаті аналізу наукових робіт, у яких розглядається та вивчається державне регулювання, автором запропоновано власне визначення термінів “регулювання”, “державне регулювання”. Грунтуючись на дослідженнях державного регулювання у різних галузях економіки держави, які різняться за змістом, поняттям, метою, а також на особливостях та значенні телекомунікацій у повсякденному житті кожної людини, їх місці у розвитку суспільства, запропоновано дефініцію терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій”. Крім того, автором розкрито зміст та сутність наведених термінів, доведено необхідність подальшого наукового вивчення проблеми чіткого розмежування повноважень між державними органами, що здійснюють державне регулювання та державне управління у сфері телекомунікацій, подальшого уточнення переліку та змісту функцій державного регулювання в цій сфері, що сприятиме в подальшому чіткому визначенню наукових засад і напрямів державного регулювання у сфері телекомунікацій, а також вивчення особливостей реалізації механізмів такого регулювання.

Ключові слова: регулювання, державне регулювання, державні органи, телекомунікації.

Телекомунікації відіграють важливу та особливу роль як у розвитку економіки, так і у створенні належних умов життєдіяльності народу України, оскільки їх основним призначенням є забезпечення обміну інформацією у різних сферах суспільства. Аналіз стану економіки України за останні десятиріччя свідчить про те, що завдяки лібералізації розвиток сфери телекомунікацій став показником розвитку держави, підйому національної економіки, значущості держави на міжнародному ринку, крім того, він має вкрай важливе значення для суспільства. Завдяки стрімкому технологічному прориву у телекомунікаціях, появи нових технологій передачі даних та сучасних телекомунікаційних послуг з'являється можливість організувати більш ефективну діяльність в усіх сферах суспільства.

Враховуючи тенденцію збільшення попиту споживачів на нові види телекомунікаційних послуг, у світі відповідно змінюються і ринки надання цих послуг. На відповідних ринках загострюється конкуренція у наданні послуг мобільного зв'язку, широкосмугового доступу до мережі Інтернет, багатьох різноманітних електронних послуг, телемедицини, електронної освіти, електронних бібліотек тощо.

Необхідність розвитку ринкових відносин викликає потребу у створенні сприятливих умов для суб'єктів господарювання шляхом регулювання їх діяльності в умовах лібералізації та конкуренції. Таке проведення масштабних реформ, направлених на реструктуризацію сфери телекомунікацій, як правило, вимагає створення незалежних регуляторних органів. Так, станом на кінець 2009 року 153 держави створили національні регуляторні органи для своїх секторів інформаційно-комунікаційних технологій та телекомунікацій. Окремий регуляторний орган у сфері телекомунікацій є у 89 % держав Північної та Південної Америки, у 80 % — Європи, у 66 % арабських держав і у 62 % держав Азіатсько-Тихоокеанського регіону [1].

Такі зміни не обминули і Україну. На початку XXI ст. на ринку з'являлося все більше приватних підприємств, що надавали телекомунікаційні послуги. Важливим фактором подальшого розвитку сфери телекомунікацій стало розуміння необхідності проведення інституціональних змін у формі державного впливу на цю сферу. Відповідне бачення таких змін було відображено у Законі України “Про телекомунікації” (2003 р.).

На сьогодні Закон України “Про телекомунікації” визначає, що ухвалення державної політики та законодавче забезпечення державного управління і регулювання у сфері телекомунікацій здійснює Верховна Рада України. Державне управління у сфері телекомунікацій здійснюють Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку, інші органи виконавчої влади відповідно до закону, а органом державного регулювання у сфері телекомунікацій є національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (далі — НКРЗІ), яка є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Верховній Раді України [2].

Тобто в Україні вплив на сферу телекомунікацій здійснюють два основні органи державної влади: центральний орган виконавчої влади у галузі зв'язку і регуляторний орган.

Однак Закон України “Про телекомунікації” не зовсім чітко визначає розподіл повноважень державного управління та державного регулювання у сфері телекомунікацій, що має негативний вплив на її подальший розвиток. Тому потребує наукового вивчення питання визначення змісту і сутності як державного регулювання, так і державного управління у сфері телекомунікацій та їх чіткого розмежування між собою.

Аналіз основних досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання цієї проблеми і на які спирається автор, показав, що здебільшого дослідження державного регулювання зосереджуються на дослідженнях теоретичних основ та підходів до тих чи інших складових механізмів державного регулювання. Наприклад, дослідження функцій, механізмів, нормативно-правових аспектів “державного регулювання” та схожих питань викладають у своїх працях такі вітчизняні й зарубіжні науковці, як В. Б. Авер'янов, Д. Н. Бахрах, Р. В. Складаров. Державне регулювання в розрізі економіки та її галузей досліджують О. Ю. Амосов, А. В. Корецький, Г. П. Пасемко, С. М. Чистов, Ю. О. Щербанин, Н. В. Яцук.

Серед досліджень різних питань, що стосуються будь-яких аспектів державного регулювання у сфері телекомунікацій, виділяємо роботи О. А. Баранова, О. О. Баєва, О. О. Голубицької, О. Ж. Скибуна та інших науковців.

Однак у зазначених та інших дослідженнях не розкривається сутність поняття “державне регулювання у сфері телекомунікацій”, а відтак недослідженими та невизначеними залишаються дефініція зазначеного терміна та його зміст.

Мета статті полягає у вивченні змісту державного регулювання у сфері телекомунікацій, зокрема дослідження змісту дефініції терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій”.

Для визначення сутності, змісту і мети державного регулювання у сфері телекомунікацій та змісту дефініції терміна “державне регулювання у сфері

телекомунікацій” спочатку необхідно розкрити дефініцію засадничого терміна “регулювання”, а також похідного терміна — “державне регулювання”.

У тлумачному словнику іношомовних слів Л. П. Крисіна зазначено, що слово “регулювання” похідне від латинського *rēgula*, що означає норма, правило, а слово “регулювати” походить від німецького *regulieren*, яке означає упорядкування, налагодження, направлення розвитку, руху чогось з метою приведення до порядку, до системи [3]. У тлумачному словнику В. І. Даля також слово “регулювати” визначається як зрівняння (хід, рух), розмірення, встановлення в порядку [4, с. 516]. У тлумачному словнику С. І. Ожегова термін “регулювати” також розкривається як впорядкування, налагодження, направлення розвитку, руху чогось з метою приведення в порядок, в систему [5].

Український дослідник Р. В. Склярів надає визначення терміна “регулювання” як форми цілеспрямованого, керуючого впливу, орієнтованого на підтримку рівноваги у керованому об’єкті й розвиток його за допомогою введення до нього регуляторів (норм, правил, мети, зв’язків) [6, с. 56–60].

Проаналізувавши визначення терміна “регулювати”, яке подається у різних словниках, як українських, так і зарубіжних, а також досліджується науковцями, можна дійти висновку, що “регулювання” слід розуміти як діяльність, процеси, заходи, які направлені на впорядкування будь-яких дій з метою їх систематизації.

У Юридичній енциклопедії у дефініції терміна “державне регулювання” на перше місце виводиться держава, саме вона завдяки комплексу заходів, що вживаються у соціальній, економічній, політичній, духовній та інших сферах, встановлює загальні правила та норми суспільної поведінки. Також, на думку автора енциклопедії, змістовна сутність “державного регулювання” поглинає поняття “державне управління”, тому що у випадку управління використовуються адміністративні методи [7].

Щодо дефініцій термінів “регулювання” і “державне регулювання”, В. Б. Авер’янов стверджує, що регулювання спрямоване на оточуюче середовище, тобто державне регулювання створює загальні умови для діяльності суб’єктів у певній сфері в напрямі, який є найбільш привабливим для ефективного розвитку [8, с. 63]. Водночас науковець вважає, що невизначеність змісту термінів регулювання й управління та їх співвідношення є причиною того, що регулювання інколи розглядається як одна із функцій управління. Треба зазначити, що В. Б. Авер’янов дуже правильно зауважив, що саме завдяки державному регулюванню створюються умови для діяльності як суб’єктів, так і об’єктів управління. Однак при цьому регулювання не повинно визначатися однією із функцій управління.

Державне регулювання як одну із функцій державного управління визнає також і російський науковець Д. Н. Бахрах. Науковець визначає регулювання як встановлення загальнообов’язкових вимог та процедур для об’єктів управління і різних суб’єктів права з метою забезпечення громадського порядку, безпеки, рівності учасників економічних відносин, основ демократичної конкурентності, прав і свобод громадян, а державне регулювання характеризує як “позитивне” державне управління, тобто безперервне вирішення питань суспільного і державного життя державою та її виконавчо-розпорядчими органами [9]. Можна не погодитися і з таким визначенням термінів “регулювання”, “державне регулювання”, оскільки регулювання не слід розглядати як “встановлення загальнообов’язкових вимог та процедур для об’єктів управління і різних суб’єктів права”. Скоріш за все регулювання визначається встановленням вимог та рамок до середовища, в якому провадять діяльність об’єкти управління і різні суб’єкти права.

Підсумовуючи, зазначимо, що багато науковців досліджують зміст дефініції “державне регулювання” в контексті “державного управління”, визначаючи його або як функцію державного управління або як його складову частину. Важко погодитися із таким тлумаченням державного регулювання, оскільки державне регулювання, як і державне управління, — це, по суті, рівноправні процеси, що

відбуваються на державному рівні, та мають загальну мету (забезпечення реалізації прав, свобод та інтересів громадян, юридичних осіб, інтересів держави та органів, що її репрезентують), але шляхи досягнення поставленої мети у них різні. Державне управління можна визначати як вплив держави на окремих її суб'єктів чи певних груп цих суб'єктів, що знаходяться або на певній території або в певній галузі суспільного життя, який реалізується різними видами діяльності органів державної влади, направленої на забезпечення соціального благополуччя громадян. Однак державне регулювання правильніше було б розглядати як діяльність, процеси, заходи, тобто також вплив держави, однак направлений на оточуюче середовище окремих її суб'єктів чи певних груп цих суб'єктів для потрібного впорядкування, систематизації їх діяльності, однак також із загальною метою забезпечення соціального благополуччя громадян.

Багато науковців розглядає “державне регулювання” саме в розрізі національної економіки країни, оскільки традиційно вважається, що до її складу входять усі галузі, підгалузі, їхні комплекси тощо. В умовах розвитку ринкових відносин і конкуренції регулювання економіки належать до однієї з найважливіших функцій держави.

Український науковець С. М. Чистов вважає, що державне регулювання економіки — це сфера діяльності держави для цілеспрямованого впливу на поведінку учасників ринкових відносин з метою забезпечення пріоритетів державної економічної політики [10].

Ю. О. Щербанін вважає, що державне регулювання економіки — це система заходів законодавчого, виконавчого і контролюючого характеру, що здійснюються державними структурами та громадськими організаціями і спрямовані на ефективне функціонування національної економіки, стабілізацію економічного і соціального розвитку, узгодження інтересів суспільства та окремих верств населення в досягненні стратегічних завдань розвитку національної економіки [11]. Таке визначення державного регулювання в певних моментах відповідає сутності регулювання, однак роль держави при цьому все ж таки полягає не стільки у вживанні заходів, направлених на ефективне функціонування економіки, що притаманне більше процесам управління, а у створенні сприятливих умов для діяльності суб'єктів господарювання.

Проаналізувавши декілька наданих як українськими, так і зарубіжними дослідниками визначень поняття і змісту “державного регулювання”, можна зробити висновок, що державне регулювання — це економічні, організаційні та правові дії і заходи держави (органу державної влади), направлені на оточуюче середовище окремих суб'єктів чи певних груп цих суб'єктів з метою впорядкування, систематизації їх діяльності та забезпечення реалізації інтересів і прав як громадян, так і держави.

Для більш обґрунтованого визначення дефініції терміна “державне регулювання” дослідимо його визначення в інших галузях економіки України.

Наприклад, у сфері охорони земельних ресурсів державне регулювання полягає в економічному, організаційному регулюванні складових охорони земель, направлено на усунення негативних явищ у процесі використання земельних ресурсів, у тому числі й за допомогою вдосконалення чинного земельного й іншого законодавства [12]. Виходячи з визначення державного регулювання у цій сфері, зрозуміло мету такого регулювання та шляхи його здійснення, але сутність та зміст державного регулювання є нерозкритими.

Державне регулювання аграрних відносин визначено як об'єктивно зумовлене та історично виправдане установлення державою міри свободи і рівності суб'єктів аграрних відносин у межах реально існуючих відносин у суспільстві, а також конкретизація застосування владних повноважень держави стосовно цих суб'єктів та їх суспільних і життєвих ситуацій з метою соціально-економічної стабільності та продовольчої безпеки суспільства і реалізації інтересів учасників аграрних

відносин [13]. Таке визначення терміна “державне регулювання” містить мету; сформовано коло об’єктів і суб’єктів державного регулювання, однак його формулювання важко сприймається, оскільки має змістовне навантаження, яке не містить корисної інформації.

Державне регулювання сфери рекреації визначено як сукупність напрямів, форм реалізації організаційного впливу державної влади через державних і недержавних суб’єктів на рекреаційну діяльність суспільства з метою досягнення поставлених державою завдань, узгоджених з міжнародними стандартами якості та рівня життя [14], а державне регулювання цін — як політику впливу держави за допомогою законодавчих, адміністративних та кредитно-фінансових заходів на ціни з метою сприяння стабільному розвитку економічної ситуації в країні [15].

Отже, дефініції терміна “державне регулювання” у кожній галузі економіки України різняться за змістом, поняттям, метою в залежності від їх розуміння науковцями тієї чи іншої галузі.

Так само і у сфері телекомунікацій проведено немало досліджень з метою визначення поняття “державного регулювання у сфері телекомунікацій”, його удосконалення, вирішення проблемних питань тощо. Однак проаналізувавши наукові роботи, які стосуються регулювання у сфері телекомунікацій, також можна зазначити, що не існує чітко визначених змісту і поняття “державного регулювання у сфері телекомунікацій”, немає однозначності трактування терміну і чітко окресленого підходу щодо визначення наукових засад і напрямів цього регулювання.

На думку О. О. Голубицької, зниження координуючої ролі галузевих органів управління в питаннях визначення стратегії розвитку телекомунікаційних мереж, відсутність методології обґрунтування необхідних темпів розвитку окремих технологій негативно впливають на розвиток ринку, що зумовлює посилення значущості наукової розробки проблеми державного регулювання сфери телекомунікацій із врахуванням її зростаючої ролі у всіх сферах життєдіяльності суспільства [16].

Як зазначалося раніше, у сфері телекомунікацій останніми десятиріччями відбувалися значні трансформації як в управлінні сферою, так і в її розвитку. Технологічний прорив у телекомунікаційних технологіях, лібералізація ринків призводять не тільки до розширення переліку телекомунікаційних послуг, у тому числі появи нових та перспективних, а й до збільшення попиту населення на такі послуги, при цьому найбільшим попитом користуються послуги безпроводового зв’язку, широкосмтового доступу. Стає зрозумілим, що при достатньо розвинених телекомунікаційних ринках вплив держави на діяльність суб’єктів ринкових відносин шляхом створення сприятливих умов для провадження ними діяльності у сфері телекомунікацій є необхідним.

З метою забезпечення задоволення попиту населення у телекомунікаційних послугах, підвищення конкуренції на ринку, підтримання тенденцій сучасного розвитку сфери телекомунікацій особливе значення у державному регулюванні цієї сфері необхідно надавати таким напрямам:

- регулюванню взаємоз’єднання мереж операторів телекомунікацій, у тому числі визначенню тарифів на взаємоз’єднання;
- регулюванню тарифів для споживачів телекомунікаційних послуг;
- забезпеченню надання загальнодоступних телекомунікаційних послуг, навіть нерентабельних;
- аналізу та розвитку ринку телекомунікацій;
- розподілу обмежених ресурсів та нагляду за їх використанням;
- модернізації та удосконаленню дозвільної системи провадження діяльності на ринку телекомунікацій.

Концепцією розвитку телекомунікацій в Україні визначено, що для прискорення розвитку телекомунікаційних мереж слід створити сприятливі умови для добросовісної конкуренції на ринку телекомунікаційних послуг, підвищити

його інвестиційну привабливість, забезпечити прозорість відносин суб'єктів ринку телекомунікаційних послуг, консолідувати їх зусилля на розв'язання проблем розвитку телекомунікацій [17]. Отже, значення телекомунікацій у повсякденному житті кожної людини та їх місце у розвитку суспільства потребують якісного державного регулювання сфери телекомунікацій.

Тому, підсумовуючи, пропонується таке визначення дефініції терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій” як економічні, організаційні та правові дії і заходи держави у сфері телекомунікацій (органа державного регулювання у сфері телекомунікацій), направлені на оточуюче середовище суб'єктів ринку телекомунікацій з метою забезпечення максимального задоволення попиту споживачів на телекомунікаційні послуги, збільшення обсягів послуг та підвищення їх якості, розвитку та модернізації телекомунікаційних мереж з урахуванням потреб усіх сфер життєдіяльності суспільства.

Запропоноване визначення терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій” надає методологічні підстави для подальшого наукового вивчення проблеми чіткого розмежування повноваження між державним регулюванням та державним управлінням, подальшого уточнення переліку та змісту функцій державного регулювання в цій сфері, а також визначення особливостей реалізації механізмів державного регулювання у сфері телекомунікацій.

Висновки:

1. Аналіз значних змін, що відбулися як у розвитку, так і у змісті державного впливу на сферу телекомунікацій, дослідження сучасного стану телекомунікацій, ринків телекомунікацій та діяльності суб'єктів господарювання у цій сфері, показав необхідність уточнення дефініції “державне регулювання в сфері телекомунікацій”.

2. У процесі визначення дефініції “державне регулювання в сфері телекомунікацій” були розглянуті родові поняття “регулювання” та “державне регулювання”. Для цього було проведено аналіз наукових робіт різних авторів, різної направленості із урахуванням сучасних тенденцій досліджень у цій сфері. Як наслідок, запропоновано авторське визначення терміна “державне регулювання”, яке відповідає загальнотеоретичним уявленням про процес регулювання.

3. Ґрунтуючись на результатах досліджень державного регулювання у різних галузях економіки держави, а також вивчення значення та особливостей сфери телекомунікацій для окремої людини, суспільства та держави, запропоновано дефініцію терміна “державне регулювання у сфері телекомунікацій” і доведено необхідність подальшого наукового вивчення проблеми чіткого розмежування повноважень між державними органами, що здійснюють державне регулювання та державне управління, подальшого уточнення переліку та змісту функцій державного регулювання в цій сфері, а також визначення особливостей реалізації механізмів державного регулювання у сфері телекомунікацій.

Список використаних джерел

1. Комплект материалов по регулированию в области ИКТ. Модуль 1: Регулирование сектора электросвязи: обзор. — Женева, МСЕ, 2010 [Электронный ресурс] ICT Regulation Toolkit. — URL : <http://www.ictregulationtoolkit.org/1>.
2. Про телекомунікації : Закон України від 18.11.2003 р. № 1280-IV [Текст] // ВВР. — 2004. — № 12. — Ст. 155.
3. Крысин, Л. П. Толковый словарь иноязычных слов [Текст] / Л. П. Крысин. — М. : Эксмо, 2008. — 944 с.
4. Даль, В. И. Толковый словарь живого великорусского языка : [у 4 т.] 200 000 слов [Текст] / В. И. Даль [рук. проекта В. П. Бутромеев]. — М. : ОЛМА-ПРЕСС, 2001. — Т. 3 (П-Р). — 576 с.
5. Толковый словарь Ожегова / С. И. Ожегов, Н. Ю. Шведова [Электронный ресурс] Словари и энциклопедии на Академике. — URL : <http://dic.academic.ru/dic.nsf/ogegova/206354>.

6. *Скляров, Р. В.* Поняття державного регулювання і державного управління економікою в умовах ринку / Р. В. Скляров // Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. — 2012. — № 2 [Електронний ресурс] Національна бібліотека України ім. В. І. Вернадського. — URL : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vbumb/2012_2/11.pdf.
7. Юридична енциклопедія [Текст] : [у 6 т.] / редкол. : Ю.С. Шемпученко (відп. ред.) та ін. — К. : Українська енциклопедія, 1999. — Т. 2 (Д–Й). — 744 с.
8. *Авер'янов, В. Б.* Адміністративне право України [Текст] / В. Б. Авер'янов. — К. : Юридична думка, 2004. — 584 с.
9. *Бахрах, Д. Н.* Административное право [Текст] : учебн. [для вузов] / Д. Н. Бахрах, Б. В. Россинский, Ю. Н. Стариков. — [3-е изд., пересмотр. и доп.]. — М. : Норма, 2007. — 816 с.
10. *Чистов, С. М.* Державне регулювання економіки [Текст] : навч. посіб. / С. М. Чистов, А. Є. Никифоров, Т. Ф. Куценко та ін. — К. : КНЕУ, 2000. — 316 с.
11. *Щербанин, Ю. А.* Мировая экономика [Текст] : учебн. для вузов / Ю. А. Щербанин. — М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2004. — 318 с.
12. *Корецький, А. В.* Державне регулювання охорони земель у сучасних умовах / А. В. Корецький // Розвиток системи державного управління в Україні : зб. наук. пр. — № 3. — Х. : Магістр, 2011 [Електронний ресурс] Харківський регіональний інститут державного управління. — URL : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2011-3/doc/1/09.pdf>.
13. *Амосов, О. Ю.* Зміст і суб'єкти державного регулювання аграрних відносин / О. Ю. Амосов, Г. П. Пасемко // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. — № 1 — Х. : Магістр, 2012. — С. 10–17 [Електронний ресурс] Харківський регіональний інститут державного управління. — URL : http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/apdu/2012-1/2012_01.pdf.
14. *Яцук, Н. В.* Поняття державного регулювання сфери рекреації / Н. В. Яцук // Держава та регіони. Серія: Державне регулювання. — 2009. — № 3. — С. 249–256 [Електронний ресурс] Національна бібліотека України ім. В. І. Вернадського. — URL : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Dtr_du/2009_3/files/DU309_51.pdf.
15. *Морозова, Т. Г.* Государственное регулирование экономики [Текст] : учебн. пособ. для вузов / Т. Г. Морозова, Ю. М. Дурдыев, В. Ф. Тихонов и др. ; под ред. Т. Г. Морозовой. — М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2002. — 255 с.
16. *Голубицкая, Е. А.* Регулирование развития электросвязи Российской Федерации в условиях рыночно ориентированной экономики [Текст] : автореф. дис. на соискание учен. степени д-ра эконом. наук : спец. 08.00.05 “Экономика и управление народным хозяйством (транспорт и связь)” / Е. А. Голубицкая. — М., 2000. — 35 с.
17. Про схвалення Концепції розвитку телекомунікацій в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 07.06.2006 р. № 316-р [Текст] // ОВУ. — 2006. — № 23. — Ст. 48.

Надійшла до редакції 18.11.2013

Корниенко Т. А. Государственное регулирование в сфере телекоммуникаций: некоторые терминологические аспекты

Проанализированы существующие дефиниции терминов “регулирование” и “государственное регулирование”, которые есть родовыми понятиями термина “государственное регулирование в сфере телекоммуникаций”. В результате анализа научных работ, в которых рассматривается и изучается государственное регулирование, автором предложено собственное определение терминов “регулирование”, “государственное регулирование”. Основываясь на исследованиях государственного регулирования в различных отраслях экономики государства, которые различаются содержанием, понятием, целью, а также на особенностях и значении телекоммуникаций в повседневной жизни каждого человека, их месте в развитии общества, предложено дефиницию термина “государственное регулирование в сфере телекоммуникаций”. Кроме того, автором раскрыто содержание и сущность приведенных терминов, доказана необходимость дальнейшего научного изучения проблемы четкого разграничения полномочий между государственными органами, осуществляющими государственное регулирование и государственное управление в сфере телекоммуникаций, дальнейшего уточнения перечня и содержания функций государственного регулирования в этой сфере, что будет способствовать в дальнейшем четкому определению научных основ и направлений государственного регулирования в сфере телекоммуникаций, а также изучение особенностей реализации механизмов такого регулирования.

Ключевые слова: регулирование, государственное регулирование, государственные органы, телекоммуникации.

Kornienko, T. O. State Regulation in the Field of Telecommunications: Some Terminological Aspects

This article analyzes definitions of the terms “regulation” and “state regulation”. As a result of analysis of the relevant scientific works related to research in the field of state regulation, the author proposes her own definitions for the terms “regulation” and “state regulation”. Considering the studies of the state regulation in different fields of state economy differing in their subjects, concepts and goals, and taking into account the features and the role of telecommunications in human daily life as well as its place in the process of social development, the author proposed the definition of term “state regulation in the field of communications”. Beside that, the author describes the meaning and essence of the abovementioned terms, proves the necessity of further research on the issue of authority distribution among government institutions responsible for the state regulation and control in the field of telecommunications. Furthermore, the need for further clarification of the list of state functions in this field and for explaining the essence of these functions has been defined as key factors necessary for determining the scientific bases and directions of the state regulation in the field of telecommunications. The abovementioned factors will help in studying implementation features of the mechanisms of such regulation.

Keywords: regulation, state regulation, government, telecommunications.

